

[Undervisningsministeren]

som søger en uddannelse med gode beskæftigelsesmuligheder.

I den forbindelse vil jeg gerne takke finansudvalgets flertal for tilslutningen til de to store undersøgelser, som nu pågår med henblik på, at der allerede i januar kan træffes beslutninger, som til næste sommer skal skaffe endnu flere unge ind på deres første uddannelsesønske. Vi skal flytte ressourcer fra arbejdsløshedsfag til beskæftigelsesfag, så vi ikke afviser nogen på uddannelser med gode jobmuligheder, og derefter skal vi alle steder udnytte pladsen mest muligt, så så mange som muligt bliver lukket ind på deres primære ønske med det samme og ikke skal spilde tiden på ørkesløst pointssamleri.

Dette er noget af det, man kan sige hr. Svend Auken glemte, da han sagde, at regeringen ikke havde gjort noget for de ungdomsarbejdsløse. 11.000 nye mulige pladser, hvoraf de 9.000 er besat, det er næsten 10 pct., sådan som vi bebudede.

Finansministeren (Christophersen):

Den debat, der har været ført i dag, har naturligvis drejet sig om mange forskellige politiske problemer, men det har ikke kunnet undre nogen, tror jeg, at der i høj grad har været brugt tid på at kommentere den økonomiske situation, herunder naturligvis også de resultater, der er opnået i løbet af regeringens første arbejdsår. Jeg skal ikke knytte nogen bemærkninger til den analyse, som blev fremlagt af regeringspartiernes ordførere.

Til den analyse, som fremskridtspartiets ordfører og det radikale venstres ordfører fremlagde, skal jeg kun knytte en enkelt tak, en tak for den vilje, der fra begge ordførere blev givet udtryk for, til at fortsætte den linje, som i løbet af det første år har givet meget betydelige resultater.

Derimod vil jeg gerne knytte nogle bemærkninger til hr. Svend Aukens opfattelse af, hvad det er, der er foregået. Det er nødvendigt både af politiske og muligvis også af rent pædagogiske grunde. Jeg synes, at det indlæg, hr. Svend Auken kom med i dag, viste, at hr. Svend Auken i hvert fald stadig befinder sig i det, man på skakbrættet kalder første kvadrat; mens vi andre har bevæget os et pænt stykke i løbet af de sidste 12 måneder, synes hr. Svend Auken stadig at stikke

fast i tidligere tiders opfattelse af, hvad det er, der kan forandre ting.

Hr. Svend Auken startede med at sige, at der var tre områder, hvor regeringen i særlig grad var stolt. Regeringen var stolt over prisudviklingen, over renteudviklingen og over udviklingen i underskuddet på statsbudgettet. Det kan jeg godt tage til mig, for på alle tre områder er der foregået en meget vigtig og positiv udvikling, men jeg vil også gerne nævne et fjerde område, som måske er nok så interessant, nemlig udviklingen på vores betalingsbalance, som trods alt er det problem, der har været mest truende for dansk økonomi i de sidste mange år. Her forsøgte hr. Svend Auken at nævne, at betalingsbalanceunderskuddet i løbet af et enkelt år vil blive halveret. Det, man måtte forudse sidste efterår, var, at det underskud, vi havde i 1982, på knap 20 mia kr., ville gentage sig i 1983, måske endda med en let stigende tendens. Realiteten er, at vi nu, hvor vi er langt fremme i 1983, kan skønne, at underskuddet næppe bliver meget større end 10-11 mia kr. Det er et af de resultater, der har den allerstørste betydning for en række af de grundlæggende økonomiske muligheder i vores samfund. Det skal jeg vende tilbage til.

Jeg må sige, at hr. Svend Aukens bemærkninger om, hvad der så egentlig var grund til at være stolt over, er jeg slet ikke enig med ham i. Om inflationsudviklingen sagde hr. Svend Auken, at det næppe var regeringens fortjeneste, at inflationen var blevet halveret, for det skyldtes alene, at vi ikke længere udefra importerede stærke prisstigninger. Det synes jeg er en helt urimelig opfattelse af, hvad det er der er foregået.

Når inflationstakten er blevet halveret i Danmark i løbet af det sidste års tid, hænger det nært sammen med to ting. For det første at det er lykkedes at halvere lønstigningstakten og dermed halvere stigningstakten i nogle af de allervæsentligste produktionsomkostninger, og for det andet at den halvering af lønstigningstakten og dermed halvering af inflationstakten har gjort det muligt for os at føre en stabil valutakurspolitik. Det er nemlig derfor, vi ikke importerer prisstigninger udefra. Det var det, der var problemet, da hr. Svend Auken var arbejdsminister; da importerede man hvert eneste år 2, 3 eller måske endda 5 pct. i prisstigninger, fordi man den ene gang efter den anden devaluerede den